

[Ebba Strange]

alle politiske sektorer arbejde. Derfor kan vi tilslutte os oprettelsen af et forebyggelsesråd, men for os er det helt afgørende, at det kommer til at bestå af mennesker, der har kontakt med de områder, som de skal undersøge: folk med erfaring fra fagbevægelsen, fra de sociale behandlergrupper, fra sundhedsarbejderkredse o. lign. Det bør efter vores mening være et uafhængigt organ med ombudsmandsstatus, som selv kan være udfordrende i sine undersøgelser, og som kan modtage klager og informationer udefra.

Lad mig slutte med at sige, at for SF betyder prioritering inden for sundhedssektoren, at folk selv får magt til i fællesskab at hindre de lidelser, som samfundet påtvinger de enkelte mennesker, samt at der er gode helbredelsesmuligheder og gode livsvilkår for de mennesker, der er svage eller varigt syge.

Det fordrer efter vores mening, at de mennesker, der ansættes for at hjælpe med sygdomme, arbejder nært sammen med den syge og med hinanden, at så meget sygdomsbehandling som muligt foregår i nærheden af det sted, hvor folk bor, i nært samarbejde mellem hjemmehjælpere og hjemmesygeplejersker, socialarbejdere, læger og andet sundhedspersonale, og at dette personale som følge af denne opbygning bør ansættes af det offentlige, også de praktiserende læger.

Ud fra disse tanker er vi også tilhængere af en administrativ opbygning, der betyder, at social-, sundheds- og sygehussektoren slås sammen både på amtsplan og på landsplan.

Freddy Madsen (DKP):

Også jeg synes, det er glimrende, at vi får denne lejlighed til at diskutere et så vigtigt emne. En prioritering i sundhedsvæsenet midt i en krisetid kan meget let udelukkende føre til nedskæringer. Vi må konstatere, at der i de sidste fem år har været talt om en omprioritering i sygehusvæsenet til fordel for den primære sundhedstjeneste og forebyggelse, men at det bortset fra en formel beslutning om at udbygge driftssundhedstjenesten kun har resulteret i en meget kraftig dæmpning af stigningstakten i sygehusvæsenet eller direkte nedskæringer.

Problemerne er mangfoldige. Sygdomsbilledet er rigtignok ændret radikalt siden begyndelsen af dette århundrede, men de store nye folkesygdomme som hjerte- og karlidel-

ser, kræft, ulykker, psykiske lidelser osv. er fortsat i stigning. Det er folkesygdomme, som i meget høj grad hænger sammen med ødelæggelsen af de miljøer, mennesker tilbringer arbejde og fritid i; jeg skal blot pege på spørgsmålet om arbejdsløsheden, som også fru Ebba Strange rigtigt var inde på. Også vore børn lider i stigende grad under disse krisetilstande med hensyn til dårlige boliger, stigende trafik og nedskæringer på daginstitutionerne – det er blot nogle af børnenes kår i dag. Det er disse krisesyntomer, som præger samfundssystemet, og som regeringen og folketingsflertallet accepterer og lader køre. Det er typisk, at arbejdsløsheden end ikke er nævnt i indenrigsministerens redegørelse.

Med al respekt for lægevidenskaben og de store fremskridt, sundhedsvæsenet har gjort gennem de sidste årtier, må vi konstatere, at denne virksomhed kun har haft en marginal effekt i bekæmpelsen af de store folkesygdomme i begyndelsen af dette århundrede. Det væsentlige, som også fru Ebba Strange var inde på, er den forbedring, som er foregået af levestandarden, og som er kommet i kraft af arbejderklassens og andre befolkningsgruppers kamp for bedre levevilkår.

Derfor er den bedste prioritering i dag i bekæmpelsen af folkesygdommene, at der gøres op med en politik, som altid vender den tunge ende nedad, og at der føres en anden og ny økonomisk politik. Derfor må DKP advare imod, at det, når der her tales om ressourcefordeling, ikke endnu en gang i praksis slet og ret vil betyde yderligere nedskæringer. Vi må advare imod, at det, når der her smukt tales om sundhedspædagogik, ikke i praksis blot vil medføre, at den enkelte lærer at bære sine byrder og føle medansvar for krisens onder. Vi må advare imod, at der, når der tales om en central koordinering og styring, ikke blot føres en sundhedspolitik hen over hovedet på folk, uden at der virkelig gives befolkningen et medansvar i den demokratiske planlægning.

Disse advarsler er ikke uden mening, for vi har været vidne til lidt af hvert i de seneste år. Brugernes indflydelse på prioriteringen bliver kun lige berørt i indenrigsministerens redegørelse i forbindelse med det såkaldte forebyggelsesråd, men ingen steder nævnes betydningen af lokaldemokratiet, selv om det netop var dette, amtsrådsforenin-